

Què voldrà Déu que sigui?

OPINIÓ

DOS ESCENARIS: PSIB-PSOE, MÉS I PODEM; O PP I CIUTADANS: LES FEBLESES DE L'ESQUERRA DAVANT UNA OPORTUNITAT HISTÒRICA I LA CAPACITAT DEVASTADORA D'UNA ALIANÇA DE DRETES

No sabem si les prediccions polítiques, arreu i també a la comunitat de les illes Balears, són especialitat dels espeleòlegs o dels saurís. En tot cas, la matèria està amagada davall terra, en una geologia corcada, amb llacs subterranis com el de les coves del Drac, que recordaran, sens dubte, els cinèfils berllanguians (s'hi desenvolupa una escena memorable d'*El Verdugo*). Els sondejors s'assenten damunt d'arenas bellugadisses. Una majoria de la població s'ha cansat de les projeccions de futur invalidades per les de l'endemà, i s'ha acollit a aquesta fatalitat que expressa una santa frase freqüent en boca de la gent d'antany: "serà lo que Déu voldrà". I no cal ser devot per acceptar aquestes paraules com a corol·lari final de la demoscòpia.

És clar que els pocs –però bons, toca dir– elements combatius de la política illenca no se sotmeten a aquesta, diguem-ne, filosofia. Déu que digui el que vulgui –César Vallejo: "Y Dios dirà, / que siempre está callado"–, però ells també hi volen dir la seva.

Però tornem a aquesta part de la població que s'encomana al destí, a lo que Déu voldrà: en el fons, és un refugi contra el dolorós vertigen que els provoca mirar al futur des dels angles més plausibles. Que es divideixen en dos: 1) que pugui governar l'esquerra; 2) que pugui governar la dreta. Res de l'altre món, en principi, però en el cas de la comunitat illenca tots dos escenaris presenten elements inquietants.

Escenari 1: PSIB-PSOE, Més i Podem serien capaços de crear un espai d'harmonia, susceptible de diluir les suspicàcies d'una població escaldada sobretot pel darrer Govern de Progrés, que va començar no gaire bé i que va

GUILLEM FRONTERA

acabar com el rosari de l'aurora? La gent que es fia del PSIB-PSOE, faria confiança a Podem? I els de Podem, apaivagarien les seves fúries contra la casta, que són tots els altres? Això, sense comptar amb un llarg historial de comptes pendants entre PSIB-PSOE i Més, la coalició més o menys encapçalada pel PSM. En fi, la maionesa es pot triar per moltes raons, des de l'elecció defectuosa dels ingredients fins a la imperícia de qui maneja el morter. Tot i això, la consciència de la necessitat de privar la dreta illenca d'una nova legislatura és tan intensament sentida, que qui sap si Déu voldrà que s'imposin el sentit comú i el sentit de país, que poques vegades havien estat tan prop l'un de l'altre –fins al punt de confondre's.

Escenari 2: La seva composició és més senzilla: PP i Ciutadans. Des del punt de vista de tota la població que no els votaria, aquest possible maridatge per governar la comunitat té un

vessant *gore* que infecta de malsons el descans d'aquestes persones. És ben sabut que el candidat a la presidència del Govern pels pròxims quatre anys és José Ramón Bauzá, que s'ha dedicat quasi exclusivament a aplicar la filosofia FAES sobre l'ensenyament a la comunitat: reduint-hi el català i, d'allò que en queda, fer-ne espais per a unes modalitats que es cultivarien, no amb criteri científic –dialectològic–, sinó com a eina segregacionista. L'acció de Govern del PP valencià seria el model que caldria seguir.

José Ramón Bauzá no se n'ha sortit gaire bé, durant la legislatura que ara arriba, exhausta, a la seva fi, perquè no comptava amb la reacció de la comunitat educativa. Un possible govern PP-Ciutadans seria tota una altra cosa: al capdavant de Ciutadans no hi ha, com en el Govern de Bauzá, persones que combaten allò que no coneixen. El senyor Xavier Pericay n'és el líder i sap bé què duu entre mans. Pot ser que el desqualifiqui, per governar l'Educació, l'actitud insultant que ha adoptat, com a articulista, respecte de la comunitat educativa: és un mal principi, certament, però no us penséssiu que per aquestes illes la dreta fili tan prim.

Queda per saber si Ciutadans serà tan exigent en quefers de la corrupció com sembla que ho serà a Andalusia. Tot això s'ha de veure. En tot cas, un Govern de coalició d'aquestes dretes pot ser d'una eficàcia letal: Ciutadans, com a estrategs de la destrucció del nostre model educatiu i de la imposició de modalitats en detriment de l'estàndard; i el PP, ja alliberat d'aquestes feines, incòmodes perquè tracten amb materials que els són aliens, ara plenament dedicats al territori. Gore.

Escriptor, guionista i crític d'art